

Bir zamanlar yemyeşil ovaların baharla şenlendiği, herkesin gitmek isteyip basmaya kıyamadığı güzel mi güzel, yeşil mi yeşil bir ova varmış. Bu ovanın adı çiçeksiz ovaymış. Çiçeksiz ovanın yemyeşilliğini bozan tek kusuru da bu adındaki sorunmuş. Yani çiçeksizmiş bizim güzel ova. Belki de dünyanın hiçbir yerinde olmayan öyle güzel, öyle yumuşak çimleri varmış ama, bu çimenleri taçlandıracak çiçekler yokmuş. Etrafı dağlarla çevrili güzelim ovanın tek üzüntüsü de buymuş. Çevresine bakınır "neden benim de altın gözlü güzel yüzlü çiçeklerim yok" diye hayıflanır dururmuş. Dağlara, bulutlara, üzerinde uçan kuşlara sorarmış, hiç biri kulak asmazmış sorularına. Birgün küçük bir serçe zıp zıp zıplarken üstünde ona sormaya karar vermiş ova.

-Küçük serçe dinlesene beni!

Küçük minicik serçe bu çınlayan sesin nereden geldiğini anlayamamış önce sonra farketmiş ki altındaki yeşil halı misali ova dile gelmiş konuşmakta,

-Sen konuşabiliyor musun? diye merakla sormuş ucubucağı görünmeyen ve kendisine göre çok ama çok büyük olan bu arkadaşına

-Tabii, demiş ova, sen nasıl konuşabiliyorsan ben de öyle konuşabiliyorum. Aslında biliyor musun çevremizdeki herşey konuşur ama, çoğunlukla biz duymayız, çünkü dinlemeyiz.

-Doğru, demiş serçe, bunca zamandır üstünden gelir geçerim seni hiç duymamıştım. Ama bugün karnım açtı ve küçük bir solucan bulabilmek ümidiyle kondum üzerine, onun için kulak vermiştim sana.

-Haklısın, demiş ova, çoğunlukla birşeyler beklediğimiz zaman dinleriz karşımızdakini, üzerime konman çok iyi oldu küçük kuş benim de sana soracağım birşey vardı ama önce karnını doyurmalı, bak hemen arkada bir solucan var şimdi afiyetle ye onu da sonra konuşalım benim derdimi.

Minik serçe gerçekten de bir iki zıplama ötesinde görmüş küçük solucanı ve hoop afiyetle indirmiş midesine. Sonra dönüp yeni dostuna teşekkür etmiş.

-Gerçekten çok oldu bu kadar lezzetlisini yemeyeli, haydi anlat bakalım şimdi derdini,

Ova önce derin bir iç geçirmiş

- Biliyor musun serçecik benim hiç çiçeğim yok, etrafta birsürü dağ ova var hepsi bayram yeri gibi ama benim sadece yemyeşil çimenlerim var tek bir çiçek yok üzerimde bu rengi şenlendirecek, demiş.

Serçe bakınmış, gerçekten daha önce hiç dikkat etmediği bir şekilde çiçeksiz olduğunu farketmiş ovanın. Ama bunu ona söyleyip daha fazla üzme istememiş yeni dostunu.

-Evet haklısın belki çiçek yok ama ömrümde gördüğüm en güzel yeşile, en yumuşak çimene sahiptin sen, demiş.

-Çok iyisin minik kuş bunu ben de biliyorum, sakın çimenlerimi ve bu halimi sevmediğimi sanma ama ne olurdu çiçeklerim de olsaydı, ne olurdu birtanecik de olsa şöyle güneş yüzlü bir papatyacığım olsaydı.

Yeni arkadaşının üzüntüsünü anlayan ve bu sorunu çözmeye karar veren kuş,

-Bak şimdi gidiyorum ama yarın güneş doğarken geleceğim sana ve yanımda bir sürpriz getireceğim, diyerek uçup gitmiş.

Ova bu küçük kuşun kendi büyük derdi karşısında sıkılıp, çaresizliğini yüzüne vurmamak için kaçtığını düşünmüş. "Eh, demiş kendi kendine, sen koskoca ova yüzyıllardır derdine bir çare bulamadın da bu minik kuş mu bulacak sana deva" diye alışkın olduğu hüzünle dalıvermiş gecenin içine. Karanlıkta herşeyi unutup uykuya dalarmış ova. Gece onun tüm sıkıntılarını yokeder, kucağında uyutmuş. "Hem, demiş, çiçeklerim olsaydı bile gece görünmezlerdi ki" böylece gece daha rahat eder, kendini bu şekilde teselli edermiş.

Sabahın ilk ışıklarıyla serçenin sesini duymuş ova birdaha yanına hiç uğramayacağını düşündüğü küçük arkadaşı gelmiş üzerine konmuş,

-Benim güzel dostum, yeşil ovam hadi uyan demiş.

Hayatı boyunca hiçkimse ona böyle seslenmediğinden bu sözler karşısında her zamankinden farklı uyanmış o sabah, gülümseyerek, aydınlanarak başlamış güne.

-Bak, demiş serçe, bak sana kimi getirdim, benim en iyi dostumu, kanatlarıma dolarak uçmamı sağlayan yorulduğumda yavaşça kucaklayan, en büyük desteğimi, rüzgar'ı getirdim. Senin derdine bulursa o bulur çareyi. Benim bildiğim çiçek dolu heryere tohumları o götürmüş, o saçmıştır. Biryerden topladığı tozları, başka yerlere tohum edip aynı renkleri oraya da bulaştırmıştır.

Ova biraz kırgın, biraz mahzun seslenmiş rüzgara;

-Ey dağları taşları dolaşan, herşeyi savuran rüzgar, bu küçük serçenin dostu, doğanın taşıyıcısı rüzgar, heryeri çiçeklendirdin, rengarenk boyadın da beni niye renksiz bıraktın böyle.

-Ah güzel ova, ah yeşil ova, demiş rüzgar en üzgün sesiyle, bilmez miyim ben seni, ne güzel ne serin olduğunu, nasıl çiçeklere layık, ne zarif ve asil olduğunu, ama sen de bilirsin ki, dört yanın yalçın dağlarla çevrilidir, sanki sıkıca sarmışlardır etrafını, kucaklar gibi, ve öyle serttir ki kayaları sana tohum getirmeme izin vermezler. Ama dün serçe bana seni anlatınca, sevgili yağmura gittim, anlattım derdini, şu arkadaki dereden yardım istedik bulduk çareni,

Yalnızlığının ömür boyu süreceğini düşünen ova kendisi için bunca varlığın elele verdiğini düşününce sevincinden çıldıracak gibi olmuş

-Peki demiş peki nasıl yapacaksınız bunu nasıl çiçeklendireceksiniz beni,

Rüzgar demiş ki: -Dere başladığı yerdeki çiçek tohumlarını alacak senin için, güneşe dereyi buharlaştırırken tohumları da taşıyacak gökyüzüne yağmur alacak tohumları ben de bulutların senin üstüne gelmesini sağlayacağım. Böylece yağın yağmurla birlikte tohumlarda karışacak toprağına. Sen de kısacık bir zaman sonra çiçekleneceksin.

Ova sevincinden deliye dönmüş , hem artık çiçekli olmanın hem de yalnız olmadığını bilmenin sevinciyle daha önce olmadığı kadar mutlu olmuş.

Hemen işe koyulmuş bizimkiler. Dere tohumları almış, güneş derenin suyunu buharlaştırmış, bulut yapmış, bulutları taşımış rüzgar ovanın üstüne, yağmur olmuş yağmış bulut tohumlarla birlikte. Toprağına karışmış ovanın. Birkaç gün sonra ova rengarenk çiçeklerle altıngözlü papatyalarla dolmuş

Derler ki dünyanın en mutlu ovası olmuş. Çiçekleri ve dostlarıyla birlikte...

Kaynak:Nurcan KARA